

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
12. januar 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-650/16	Bevola og Jens W. Trock (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: Er TEUF artikel 49 til hinder for en national beskatningsordning som den i hovedsagen omhandlede, der medfører, at der er mulighed for fradrag for tab i indenlandske filialer, mens der ikke er mulighed for fradrag for tab i filialer beliggende i andre medlemsstater, heller ikke under betingelser svarende til Domstolens dom i sag C-446/03, Marks & Spencer, præmis 55-56, medmindre koncernen har valgt international sambeskatning på vilkår som angivet i hovedsagen	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	GA	17.01.18
C-249/15	Wind 1014 og Daell Sagen vedrører: 1. Er det i overensstemmelse med EU-retten, herunder TEUF artikel 56, at et køretøj, som er omfattet af en leasingaftale mellem et leasing-selskab hjemhørende i en medlemsstat og en leasing-tager bosat eller hjemhørende i en anden medlemsstat, som udgangspunkt (jf. nedenfor under spørgsmål 2) ikke kan tages i brug på den sidstnævnte medlemsstats vejnet, mens myndighederne behandler en ansøgning om tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift af køretøjet for den periode, som køretøjet ønskes benyttet i medlemsstaten? 2. Er det foreneligt med EU-retten, herunder TEUF artikel 56, at en national foranstaltning som forudsætning for indregistrering/forholdsmæssig afgiftsberigtigelse af	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet SKAT Kammeradvokaten	Dom	18.01.18

	<p>et køretøj til kun midlertidig og ikke varig anvendelse kræver forhåndsgodkendelse eller indebærer, at (i) myndighederne som forudsætning for øjeblikkelig ibrugtagning kræver hele den danske registreringsafgift betalt, og at forskellen mellem den fulde afgift og den beregnede forholdsmæssige afgift tilbagebetales med renter, såfremt tilladelsen efterfølgende meddeles, og/eller at (ii) myndighederne som forudsætning for øjeblikkelig ibrugtagning kræver hele registreringsafgiften betalt, og denne ikke reguleres, og det overskydende ikke tilbagebetales, når den midlertidige anvendelse ophører, såfremt tilladelsen ikke meddeles?</p>			
C-633/16	<p>Ernst & Young (sag forelagt af Sø- og Handelsretten)</p> <p>Sagen vedrører: 1. Efter hvilke kriterier skal det vurderes, om en virksomheds adfærd/dispositioner er omfattet af forbuddet i artikel 7(1) i Rådets forordning nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsoverdragelser (forbuddet mod præimplementering), og forudsætter en gennemførelseshandling i artikel 7(1)'s forstand, at handlingen, helt eller delvist, faktisk eller juridisk, udgør en del af selve det kontrol skifte eller den sammenblanding af de deltagende virksomheders fortsættende aktiviteter, som - forudsat at tærskelværdierne er opfyldt - udløser pligten til anmeldelse? 2. Kan en opsigelse af en samarbejdsaftale som den i sagen foreliggende, som er afgivet under omstændigheder svarende til dem, der er beskrevet i forelæggelseskendelsens pkt. 1-20, udgøre en gennemførelseshandling omfattet af forbuddet i Rådets forordning nr. 139/2004, artikel 7(1), og efter hvilke kriterier skal det i så fald afgøres? 3. Gør det ved besvarelsen af spørgsmål 2 nogen forskel, om opsigelsen faktisk har medført konkurrenceretligt relevante markedsmæssige virkninger? 4. Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, bedes det oplyst, efter hvilke kriterier og med hvilken grad af sandsynlighed det i givet fald skal afgøres, om opsigelsen har medført sådanne markedsmæssige virkninger, herunder betydningen af at sådanne virkninger om muligt kunne henføres til andre årsager?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Kammeradvokaten</p>	GA	18.01.18
C-671/16	<p>Inter-Environnement Bruxelles e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet »planer og programmer« omfatter en forordning om byplanlægning, der er vedtaget af en regional myndighed: – som indeholder en kortlægning, der fastsætter dens anvendelsesområde, der er begrænset til et enkelt kvarter, og som inden for dette område afgrænser forskellige blokke, hvor der gælder særlige regler for så vidt angår beliggenheden af og højden på bygninger, og som ligeledes fastsætter særlige bestemmelser for anvendelsen af de zoner,</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen</p>	GA	25.01.18

	der omkranser bygningerne, såvel som nøjagtige angivelser for den fysiske anvendelse af visse regler, der er fastsat under hensyntagen til vejene, de lige linjer, der krydser disse veje vinkelret og afstandene i forhold til byggelinjen for disse veje, og – som forfølger et formål om fornyelse af det omhandlede kvarter, og – som fastsætter regler for udformningen af ansøgningerne om byggetilladelse, der er betinget af en vurdering af indvirkningen på miljøet i dette kvarter?»			
C-160/17	<p>Thybaut e.a</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet planer eller programmer omfatter et perimetre, der er fastsat i en lovbestemmelse og vedtaget af en regional myndighed: – som alene har til formål at fastsætte omkredsen af en geografisk zone, hvori der kan gennemføres et byplanlægningsprojekt, idet det forudsættes, at dette projekt, som skal forfølge et bestemt formål – i det foreliggende tilfælde vedrøre ændring og udvikling af bymæssige funktioner og som kræver opførelse, ændring, udvidelse og nedlæggelse af veje eller overbygninger over veje på jord eller offentlige områder – danner grundlag for vedtagelsen af perimetret, som således medfører accept af princippet for projektet, men at projektet endvidere skal være genstand for en tilladelse, som kræver en vurdering af indvirkningerne; og – som processuelt set bevirker, at ansøgninger om tilladelse til handlinger eller arbejder inden for dette perimetre er omfattet af en fravigelsesprocedure, idet de bymæssige krav, der fandt anvendelse på de pågældende jorder inden vedtagelsen af perimetret, fortsat finder anvendelse, men således at retten til denne procedure kan gøre det muligt lettere at opnå en fravigelse af disse krav; – og som er omfattet af en formodning for, at ekspropriationer, der sker i forbindelse med den hertil vedlagte ekspropriationsplan, sker i offentlighedens interesse?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen	GA	25.01.18

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-240/17	<p>E</p> <p>Sagen vedrører: 1) Har kravet om konsultation mellem de kontraherende stater i artikel 25, stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen en retsvirkning, som en tredjelandsstatsborger kan påbe-</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Udenrigsministeriet	Dom	16.01.18

	<p>råbe sig, såfremt en kontraherende stat udsteder forbud mod, at borgeren indrejser i hele Schengenområdet, og træffer afgørelse om, at borgeren skal sendes tilbage til sit hjemland, fordi den pågældende udgør en risiko for den offentlige orden og den offentlige sikkerhed? [Org. s. 9] 2) Hvis denne konventions artikel 25, stk. 2, finder anvendelse, når der træffes afgørelse om indrejseforbuddet, skal der da iværksættes konsultationer, inden afgørelsen om indrejseforbuddet vedtages, eller kan disse konsultationer først foretages, efter at tilbagesendelsesafgørelsen og indrejseforbuddet er vedtaget? 3) Hvis disse konsultationer først kan foretages, efter at tilbagesendelsesafgørelsen og indrejseforbuddet er vedtaget, er den omstændighed, at der er iværksat konsultationer mellem de kontraherende stater, og den anden kontraherende stat ikke har meddelt, om den har til hensigt at inddrage opholdstilladelsen, da til hinder for, at tredjelandsstatsborgeren sendes tilbage til sit hjemland, og at forbuddet mod indrejse i hele Schengenområdet træder i kraft? 4) Hvad skal en kontraherende stat gøre, såfremt den kontraherende stat, der har udstedt en opholdstilladelse, trods gentagne anmodninger ikke har taget stilling til inddragelsen af den opholdstilladelse, som denne stat har udstedt til tredjelandsstatsborgeren?</p>			
T-630/16	<p>Dehtochema Bitumat mod Det Europæiske Kemikalieagentur</p> <p>Påstande: — Det Europæiske Kemikalieagents afgørelse af 7. juli 2016, hvorefter sagsøgeren fortsat skal anses for at være en stor virksomhed, og derfor ikke er berettiget til gebyrnedsettelsen for en mellemstor virksomhed, annulleres og erklæres ugyldig, og det tillades, at gennemførelsen af denne afgørelse udsættes.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	16.01.18
C-676/16	<p>CORPORATE COMPANIES</p> <p>Sagen vedrører: Er personer, der som led i deres erhvervsområde sælger selskaber, der allerede er registreret i selskabsregisteret og oprettet med henblik på salg (såkaldte »ready-made« selskaber), og hvis salg gennemføres ved overførelse af ejerandele i det datterselskab, som de sælger, omfattet af anvendelsesområdet for artikel 2, stk. 1, nr. 3), litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme sammenholdt med direktivets artikel 3, stk. 7, litra a)?</p>	Finanstilsynet Erhvervsstyrelsen	Dom	17.01.18
C-270/16	<p>Ruiz Conejero</p> <p>Sagen vedrører: Er direktiv 2000/78 til hinder for at anvende en national lovbestemmelse, hvorefter en arbejdsgiver har ret til at opsiges en medarbejder af objektive grunde på grund af tilbagevendende fraværperioder, der, selv om de er berettigede, når op på 20% af hverdagene i to på hinanden følgende måneder, såfremt det samlede antal fraværperioder i de 12 forudgående måneder når op på 5% af hverda-</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	18.01.18

	gene, eller 25% i løbet af fire vilkårlige måneder inden for en periode på 12 måneder, over for en medarbejder, der må anses for handicappet i direktivets forstand, når fraværet er forårsaget af dette handicap?			
C-528/16	<p>Confédération paysanne e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Udgør organismer fremstillet ved hjælp af mutagenese genetisk modificerede organismer som omhandlet i artikel 2 i direktiv [2001/18/EF] af 12. marts 2001, selv om de i henhold til artikel 3 i og bilag I B til direktivet er undtaget fra de forpligtelser, der er fastsat i relation til udsætning og markedsføring af genetisk modificerede organismer? Kan mutageneseteknikker, bl.a. de nye teknikker til målrettet mutagenese, som implementerer genteknologiske metoder, nærmere bestemt betragtes som en af de teknikker, der angives i bilag I A, hvortil direktivets artikel 2 henviser? Skal artikel 2 og 3 i samt bilag I A og I B til direktiv 2001/18 af 12. marts 2001 følgelig fortolkes således, at de undtager alle genetisk modificerede organismer og frø, som er fremstillet ved hjælp af mutagenese, fra foranstaltningerne vedrørende forsigtighed, vurdering af virkningerne og sporbarhed, eller kun organismer, som er fremstillet ved hjælp af de konventionelle metoder til tilfældig mutagenese ved hjælp af ioniserende strålinger eller udsættelse for kemiske mutagene agenser, som fandtes før vedtagelsen af de nævnte bestemmelser? 2) Udgør sorter fremstillet ved hjælp af mutagenese genetisk modificerede sorter som omhandlet i artikel 4 i direktiv 2002/53/EF af 13. juni 2002 om den fælles sortsliste over landbrugsplantearter, som ikke er undtaget fra de forpligtelser, der fastsættes i dette direktiv? Eller er direktivets anvendelsesområde derimod identisk med det, der fremgår af artikel 2 og 3 i samt bilag I B til direktivet af 12. marts 2001, og undtager det ligeledes sorter fremstillet ved hjælp af mutagenese fra de i direktivet af 13. juni 2002 fastsatte forpligtelser med hensyn til opførelse af genetisk modificerede sorter i den fælles sortsliste over landbrugsplantearter? 3) Udgør artikel 2 og 3 i samt bilag I B til direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer, da de undtager mutagenese fra anvendelsesområdet for de forpligtelser, der er fastsat i direktivet, en foranstaltning til en fuld harmonisering, som er til hinder for, at medlemsstaterne lader organismer fremstillet ved hjælp af mutagenese være omfattet af alle eller en del af de i direktivet fastsatte forpligtelser eller enhver anden forpligtelse, eller rådede medlemsstaterne over et skøn ved fastlæggelsen af de regler, der skulle gælde for organismer fremstillet ved hjælp af mutagenese, da artiklerne skulle gennemføres? 4) Kan der på baggrund af det forsigtighedsprincip, der sikres ved artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, rejses tvivl om gyldigheden af artikel 2 og 3 i samt bilag I A og I B til direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001, for så vidt som genetisk modificerede organismer fremstillet ved</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	18.01.18

	<p>hjælp af mutagenese ifølge disse bestemmelser ikke er omfattet af foranstaltninger vedrørende forsigtighed, vurdering af virkningerne og sporbarhed, når henses til udviklingen inden for genteknologiske metoder, fremkomsten af nye plantesorter, der er fremstillet ved hjælp af sådanne teknikker, den nuværende videnskabelige usikkerhed om deres virkninger og de deraf følgende potentielle risici for miljøet og for menneskers og dyrs sundhed?</p>			
C-45/17	<p>Jahin</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 63 [TEUF], 64 [TEUF] og 65 [TEUF] fortolkes således, at den omstændighed, at en person, der er tilknyttet en social sikringsordning i en anden tredjestat uden for Den Europæiske Union end medlemsstaterne i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde eller Schweiz i lighed med de personer, der er tilknyttet en social sikringsordning i Frankrig, er omfattet af de opkrævninger af indtægter af kapital, der er fastsat i den franske lovgivning, og som er omfattet af anvendelsesområdet for forordning [(EF) nr. 883/2004] af 29. april 2004, mens en person, der er omfattet af den sociale sikringsordning i en anden medlemsstat end Frankrig i henhold til denne forordnings bestemmelser ikke er omfattet heraf, udgør en restriktion for de frie kapitalbevægelser fra tredjelande, der i princippet er forbudt i henhold til artikel 63 [TEUF]? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 63 [TEUF], 64 [TEUF] og 65 [TEUF] da fortolkes således, at en sådan restriktion for kapitalbevægelserne, der følger af en kombination af en fransk retsforordning, der lader alle de personer, der oppebærer visse indtægter af kapital, være omfattet af den omtvistede opkrævning, uden at der derved foretages nogen sondring afhængigt af, hvor de pågældende er tilknyttet en social sikringsordning, og en afledt EU-retsakt, skal anses for forenelig med den nævnte artikel i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, navnlig:– i lyset af artikel 64, stk. 1, [TEUF], for så vidt angår de kapitalbevægelser, der er omfattet af denne bestemmelses anvendelsesområde, med den begrundelse, at restriktionen følger af anvendelsen af princippet om, at kun én medlemsstats lovgivning finder anvendelse, som er fastsat i artikel 11 i forordning [(EF) nr. 883/2004] af 29. april 2004, der blev indført i EU-retten ved artikel 13 i forordning [(EØF) nr. 1408/71] af 14. juni 1971, dvs. før den 31. december 1993, selv om den omhandlede opkrævning af indtægter af kapital blev indført eller har været anvendt fra den 31. december 1993– i lyset af artikel 65, stk. 1, [TEUF] med den begrundelse, at den franske skattelovgivning, der anvendes i overensstemmelse med forordning [(EF) nr. 883/2004] af 29. april 2004, foretager en sondring mellem bidragspligtige, der ikke befinder sig i den samme situation, for så vidt angår kriteriet om tilknytning til en social sikringsordning - i lyset af, om der foreligger tvingende almen hensyn, der kan begrunde en restriktion for</p>	Finanstilsynet	Dom	18.01.18

	de frie kapitalbevægelser, og som vedrører den omstændighed, at de bestemmelser, der må anses for at udgøre en restriktion for kapitalbevægelser fra eller til tredjelande, opfylder det formål, der forfølges med forordning [(EF) nr. 883/2004] af 29. april 2004, om arbejdskraftens frie bevægelighed i Den Europæiske Union?			
C-58/17	INEOS Sagen vedrører: Skal Kommissionens afgørelse af 27. april 2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratisfordeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (2011/278/EU) fortolkes således, at definitionen af »procesemissionsdelinstallation« i henhold til artikel 3, litra h), i afgørelse 2011/278/EU kræver, at det ufuldstændigt oxiderede kulstof skal være gasformigt, eller omfatter den også ufuldstændigt oxideret kulstof i flydende tilstand?	Erhvervsstyrelsen	Dom	18.01.18
C-179/16	F. Hoffmann-La Roche e.a. Sagen vedrører: 1) Giver en korrekt fortolkning af artikel 101 TEUF mulighed for at opfatte parterne i en licensaftale som konkurrenter, såfremt licenstagere driver virksomhed på det relevante marked alene i kraft af den omhandlede aftale? Er eventuelle begrænsninger af konkurrencen iværksat af licensgiveren over for licenstagere, selv om de ikke udtrykkeligt er fastsat i licensaftalen, i en sådan situation da undtaget fra anvendelsesområdet for artikel 101, stk. 1, TEUF, eller omfattes de under alle omstændigheder af anvendelsesområdet for den lovbestemte undtagelse i artikel 101, stk. 3, TEUF og i givet fald inden for hvilke grænser? 2) Kan de nationale konkurrencemyndigheder i medfør af artikel 101 TEUF definere det relevante marked selvstændigt i forhold til indholdet af markedsføringstilladelserne for lægemidler udstedt af den kompetente lægemiddelmyndighed og Det Europæiske Lægemiddelagentur (AIFA og EMA), eller forholder det sig tværtimod således, at det juridisk relevante marked med hensyn til godkendte lægemidler i henhold til artikel 101 TEUF skal opfattes som defineret og udformet primært af den kompetente lægemiddelmyndighed på en også for de nationale konkurrencemyndigheder bindende måde? 3) Giver artikel 101 TEUF – også i lyset af bestemmelserne i direktiv 2001/83/EF, og i særdeleshed artikel [6] om markedsføringstilladelse for lægemidler – mulighed for at opfatte et lægemiddel til off-labelbrug og et lægemiddel, der har opnået en markedsføringstilladelse med hensyn til de samme terapeutiske indikationer, som substituerbare og dermed at inkludere dem i det samme relevante marked? 4) Er det i medfør af artikel 101 TEUF ved afgrænsningen af det relevante marked, ud over lægemidlernes væsentlige substituerbarhed på efterspørgselssiden, relevant at fastlægge, hvorvidt udbuddet af disse lægemidler på markedet er sket i overensstemmelse med lovgivningen om markedsføring af lægemidler eller ej? 5) Kan	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Lægemiddelstyrelsen	Dom	23.01.18

	<p>en samordnet praksis, der har til formål at fremhæve den ringere sikkerhed ved eller den mindre effektive virkning af et lægemiddel – såfremt denne ringere sikkerhed eller mindre effektive virkning, selv om den ikke understøttes af sikker videnskabelig viden, imidlertid i lyset af den på tidspunktet for de faktiske omstændigheder tilgængelige videnskabelige viden heller ikke ubestrideligt kan udelukkes – under alle omstændigheder opfattes som en aftale med konkurrencebegrænsende formål?</p>			
C-530/16	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 16, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/49/EF af 29. april 2004 om jernbanesikkerhed i EU og om ændring af Rådets direktiv 95/18/EF om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder og direktiv 2001/14/EF om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur samt sikkerhedscertificering (1), idet — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at sikkerhedsmyndigheden er uafhængig af alle jernbanevirksomheder, infrastrukturforvaltere, ansøgere om sikkerhedscertifikater og ordregivere, og — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at undersøgelsesorganet er uafhængigt af jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere</p> <p>— Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	23.01.18
C-433/15	<p>Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik</p> <p>Påstande: — a) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser, som den er pålagt ved de relevante bestemmelser i EU-retten for de pågældende produktionsår, og nærmere bestemt i henhold til artikel 1 og 2 i forordning (EF) nr. 3950/1992 (1), artikel 4 i forordning (EF) nr. 1788/2003 (2), artikel 79, 80 og 83 i forordning (EF) 1234/2007 (3), samt hvad angår Kommissionens gennemførelsesbestemmelser, artikel 7 i forordning (EF) 536/1993 (4), artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 1392/2001 (5), og endelig artikel 15 og 17 i forordning (EF) nr. 595/2004 (6), idet den har undladt at sikre, at den skyldige tillægsafgift for overskudsproduktionen i Italien i forhold til størrelsen af den nationale kvote fra det første produktionsår, hvor tillægsafgiften reelt blev pålagt i Italien (1995/1996), til det sidste produktionsår, hvor der i Italien blev foretaget overproduktion (2008/2009), rent faktisk blev opkrævet fra de enkelte producenter, der havde bidraget til hver produktionsoverskridelse, samt betalt i rette tid efter meddelelse om det skyldige beløb af køberen eller producenten i tilfælde af direkte salg, eller når de ikke blev betalt i rette tid, registreret og eventuelt krævet betalt af disse købere eller producenter.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	24.01.18

	— b) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-360/16	<p>Hasan</p> <p>Sagen vedrører: 1. I en sag, hvor tredjelandstatsborgeren efter at have indgivet asylansøgning nr. to i en anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) på grundlag af rettens afvisning af hans ansøgning om udsættelse af afgørelsen om overførsel i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 (Dublin III-forordningen) er blevet overført til den oprindeligt ansvarlige medlemsstat, hvor den første asylansøgning blev indgivet (i den foreliggende sag Italien), og han derefter omgående illegalt er vendt tilbage til den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland): a) Er det ifølge principperne i Dublin III-forordningen sagens stilling på tidspunktet for overførslen, der er afgørende for rettens prøvelse af en afgørelse om overførsel, fordi ansvaret er blevet endeligt fastslået ved den rettidigt gennemførte overførsel, og Dublin III-forordningens ansvarsrelevante bestemmelser derfor ikke længere finder anvendelse for så vidt angår den videre udvikling, eller skal der tages hensyn til efterfølgende udviklinger i de omstændigheder, som generelt er væsentlige for ansvaret – f.eks. udløb af frister for tilbagetagelse eller (forny)et overførsel? b) Er det, efter at fastlæggelsen af ansvaret er afsluttet, på grundlag af afgørelsen om overførsel muligt at foretage yderligere overførsler til den oprindeligt ansvarlige medlemsstat, og er denne medlemsstat fortsat forpligtet til at modtage tredjelandstatsborgeren? 2. Hvis ansvaret ikke er endeligt fastslået ved overførslen: Hvilken af de nedenfor anførte bestemmelser finder i et sådant tilfælde anvendelse på en person som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), på grund af den endnu verserende appelsag til prøvelse af den allerede håndhævede overførselsafgørelse: a) Dublin III-forordningens artikel 23 (analogt) med den konsekvens, at der ved en fornyet anmodning om tilbagetagelse, som ikke fremsættes inden for fristen, kan indtræde en overgang af ansvaret i henhold til Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 2 og 3, eller b) Dublin III-forordningens artikel 24 (analogt) eller c) ingen af de under a) og b) nævnte bestemmelser? 3. I tilfælde af, at hverken Dublin III-forordningens artikel 23 eller artikel 24 finder (analog) anvendelse [andet spørgsmål, litra c)]: Kan der på grundlag af den anfægtede afgørelse om overførsel foretages yderligere overførsler til den oprindeligt ansvarlige medlemsstat (i den foreliggende sag Italien), indtil den til prøvelse af denne afgørelse iværksatte appelsag er afsluttet, og er denne medlemsstat fortsat forpligtet til at modtage tredjelandstatsborgeren – uafhængigt af indgivelse af yderligere ansøgninger om tilbagetagelse uden overholdelse af fristerne i Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 3, eller artikel 24, stk. 2, og uafhængigt af fristerne for overførsel i henhold til Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1 og 2? 4. I</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	25.01.18

	<p>tilfælde af, at Dublin III-forordningens artikel 23 finder (analog) anvendelse [andet spørgsmål, litra a]]: Er den fornyede anmodning om tilbagesøgelse bundet til en ny frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 2 (analogt)? I bekræftende fald: Begynder denne nye frist at løbe, når den ansvarlige myndighed får kendskab til, at den pågældende er indrejst igen, eller er det en anden begivenhed, der er afgørende for, hvornår fristen begynder at løbe? 5. I tilfælde af, at Dublin III-forordningens artikel 24 finder (analog) anvendelse på en sådan person [andet spørgsmål, litra b]]: a) Er den fornyede anmodning om tilbagesøgelse bundet til en ny frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 2 (analogt)? I bekræftende fald: Begynder denne nye frist at løbe, når den ansvarlige myndighed får kendskab til, at den pågældende er indrejst igen, eller er det en anden begivenhed, der er afgørende for, hvornår fristen begynder at løbe? b) Hvis den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) ikke overholder en frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 2 (analogt): Medfører indgivelse af en ny asylansøgning i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 3, et direkte ansvar for den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland), eller kan denne uden at være bundet af en frist og på trods af den nye asylansøgning på ny anmode den oprindeligt ansvarlige medlemsstat (i den foreliggende sag Italien) om tilbagesøgelse eller overføre den udenlandske statsborger til denne medlemsstat uden anmodning om tilbagesøgelse? c) Hvis den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) ikke overholder en frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 2 (analogt): Skal den omstændighed, at der i en anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) verserer en sag vedrørende en asylansøgning, som er indgivet før overførslen, i en sådan situation sidestilles med en ny asylansøgning i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 3? d) Hvis den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) ikke overholder en frist i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 2 (analogt), og udlændingen ikke indgiver en ny asylansøgning, og den omstændighed, at der i en anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) verserer en sag vedrørende en asylansøgning, som er indgivet før overførslen, ikke sidestilles med en ny asylansøgning i henhold til Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 3: Kan den anden medlemsstat (i den foreliggende sag Tyskland) uden at være bundet af en frist på ny anmode den oprindeligt ansvarlige medlemsstat (i den foreliggende sag Italien) om tilbagesøgelse eller overføre den udenlandske statsborger til denne medlemsstat uden anmodning om tilbagesøgelse?</p>			
C-473/16	<p>F Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4 i direktiv 2004/83/EF, sammenholdt med artikel 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	25.01.18

	<p>der, fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at der i forbindelse med asylansøgere, der tilhører gruppen af LGBTI-personer [lesbiske, bøsser, biseksuelle, transseksuelle og interseksuelle] indhentes og vurderes en sagkyndig erklæring fra en retsmedicinsk psykolog, der er baseret på projektive personlighedstests, når der i forbindelse med udarbejdelsen af erklæringen hverken stilles spørgsmål vedrørende asylansøgerens seksuelle vaner eller foretages en fysisk undersøgelse af vedkommende? 2) I tilfælde af, at den i det første spørgsmål nævnte sagkyndige erklæring ikke kan anvendes som bevis, skal artikel 4 i direktiv 2004/83/EF, sammenholdt med artikel 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, da fortolkes således, at – i de tilfælde, hvor asylansøgningen baseres på forfølgelse på grund af seksuel orientering – hverken de nationale administrative myndigheder eller domstolene har mulighed for ved hjælp af sagkyndige metoder at undersøge sandfærdigheden af asylansøgerens udtalelser, uanset disse metoders nærmere kendetegn?</p>			
C-498/16	<p>Schrems</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 fortolkes således, at en »forbruger« som omhandlet i denne bestemmelse mister denne egenskab, hvis han efter længere tids benyttelse af en privat Facebook-konto i forbindelse med håndhævelsen af sine krav udgiver bøger, holder foredrag til dels mod vederlag, driver websites, indsamler donationer til håndhævelse af kravene og lader talrige forbrugere overdrage deres krav til ham mod tilsagn om, at de vil få del i et eventuelt positivt resultat af søgsmål efter fradrag af sagsomkostninger? 2. Skal artikel 16 i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at en forbruger ien medlemsstat samtidig med sine egne krav som følge af en forbrugertransaktion ved sagsøgerens værneting også kan gøre andre forbrugeres lignende krav gældende, når disse forbrugere har bopæl i a. samme medlemsstat b. en anden medlemsstat eller c. et tredjeland og kravene i medfør af disse forbrugertransaktioner med samme sagsøgte og i samme retlige sammenhæng er blevet overdraget til ham, og overdragelsen ikke er led i sagsøgerens erhvervsmæssige eller professionelle virke, men tjener til fælles håndhævelse af kravene?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden	Dom	25.01.18
C-683/16	<p>Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskepolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	25.01.18

	<p>højhedsområde og jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlemsstatens forpligtelser i henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, som har indvirkning på fiskerfartøjer fra andre medlemsstater, og hvormed der indføres et omfattende forbud mod erhvervsfiskeri i Natura 2000-områder med bundberørende fiskeredskaber og bundsat garn (»hildings- og indfiltringsgarn«)? Navnlig ønskes følgende oplyst: a) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at forbuddet mod de i det første spørgsmål nævnte fangstmetoder er omfattet af begrebet »bevarelsesforanstaltninger«? b) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at begrebet »andre medlemsstaters fiskerfartøjer« også omfatter de fiskerfartøjer fra en anden medlemsstat, som sejler under medlemsstaten Forbundsrepublikken Tysklands flag? c) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at udtrykket »opfylder målsætningerne for den relevante EU-lovgivning « også omfatter sådanne foranstaltninger vedtaget af medlemsstaten, som blot fremmer de målsætninger, der er nævnt i den nævnte EU-lovgivning? 2. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes højhedsområde eller jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlemsstatens forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader? 3. Såfremt det første og det andet præjudicielle spørgsmål besvares alternativt eller kumulativt benægtende: Er EU's enekompetence på området for bevarelse af havets biologiske ressourcer inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik i henhold til artikel 3, stk. 1, litra d), i traktaten om Den Europæiske</p>			
--	---	--	--	--

	Unions funktionsmåde til hinder for, at medlemsstaten kan vedtage de førnævnte foranstaltninger?			
C-314/16	<p>Europa-Kommissionen mod Den Tjekkiske Republik</p> <p>Påstande: 1. Det fastslås, at a) Den Tjekkiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, og artikel 4, stk. 4, litra d) og f), i direktiv 2006/126/EF, idet den ikke har sikret, at definitionerne af kategori C1 og C kun vedrører andre biler end biler af kategori D1 eller D. b) Den Tjekkiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, og artikel 4, stk. 4, litra h), i direktiv 2006/126/EF (1), idet den har begrænset definitionen af kategori D1 til biler, der er konstrueret og fremstillet til befordring af flere end 8 personer.</p> <p>2. Den Tjekkiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	25.01.18
C-59/17	<p>SCI Château du Grand Bois</p> <p>Sagen vedrører: 1. Bemyndiger bestemmelserne i artikel 76, 78 og 81 i gennemførelsesforordningen af 27. juni 2008 de medarbejdere, der gennemfører en kontrol på stedet, til at trænge ind på en landbrugsbedrifts arealer uden at have opnået landbrugerens samtykke? 2. I tilfælde af, at dette første spørgsmål besvares bekræftende, skal der da sondres mellem, om de pågældende arealer er indhegnede eller ej? 3. I tilfælde af, at dette første spørgsmål besvares bekræftende, er bestemmelserne i artikel 76, 78 og 81 i gennemførelsesforordningen af 27. juni 2008 da forenelige med princippet om boligens ukrænkelighed, som sikret ved artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	25.01.18
Forenede sager C-360/15 og C-31/16	<p>X m.fl.</p> <p>Sag C-31/16 vedrører: 1) Skal begrebet »tjenesteydelse« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 1), fortolkes således, at detailhandel, der består af salg af varer som sko og tøj til forbrugere, er en tjenesteydelse, som tjenesteydelsesdirektivet finder anvendelse på i henhold til dets artikel 2, stk. 1)? 2) I henhold til den ordning, der omhandles nedenfor i punkt 8, skal bestemte former for detailhandel, såsom salg af sko og tøj, ikke være tilladt i området uden for bycentret af hensyn til at bevare af livskvalitet i bycentrum og for at forhindre tomme ejendomme i den indre by. Er en forskrift, der indeholder en sådan ordning, omfattet af tjenesteydelsesdirektivet, henset til dettes niende betragtning, fordi sådanne forskrifter må betragtes som »regler om [...] by- og landplanlægning [...] der ikke specifikt regulerer eller indvirker på servicevirksomheden, men som skal overholdes af tjenesteyderne under udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed på samme måde som af enkeltpersoner, der handler som privatpersoner«? 3) Er det tilstrækkeligt til at antage, at der foreligger en grænseoverskridende situation, at det på ingen måde kan udelukkes, at en detailhandelsvirksomhed vil kunne etablere sig i området, eller at</p>	Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen Forbrugerombudsmanden Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Miljøstyrelsen	Dom	30.01.18

	<p>detailhandelsvirksomhedens kunder vil kunne komme fra en anden medlemsstat, eller skal der være faktiske holdepunkter herfor? 4) Finder tjenesteydelsesdirektivets kapitel III (etableringsfriheden) anvendelse på rent interne situationer, eller finder Domstolens praksis vedrørende traktatbestemmelserne om etableringsfriheden og om den frie udveksling af tjenesteydelser i rent interne situationer anvendelse ved prøvelsen af spørgsmålet, om dette kapitel finder anvendelse? 5a) Er en i en lokalplan indeholdt ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede omfattet af begrebet »krav« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 7), og artikel 14, nr. 5), og ikke af begrebet »tilladelsesordning« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 6), og artikel 9 og 10? 5b) Er tjenesteydelsesdirektivets artikel 14, nr. 5) – såfremt en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede er omfattet af begrebet »krav« – eller tjenesteydelsesdirektivets artikel 9 og 10 – såfremt en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede er omfattet af begrebet »tilladelse« – til hinder for, at en kommunalforvaltning fastsætter en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede? 6) Er en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede omfattet af artikel 34 til 36 TEUF eller artikel 49 til 55 TEUF, og finder i bekræftende fald de af Domstolen anerkendte undtagelser – såfremt proportionalitetsprincippet er overholdt – da anvendelse? Sag C-360/15 vedrører: X (1) Skal artikel 2, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked fortolkes således, at denne bestemmelse [org. s. 16] finder anvendelse på et gebyr, der opkræves af et organ i en medlemsstat for at behandle en ansøgning om tilladelse af tidspunkt, sted og gennemførelsesmåde for gravearbejder i forbindelse med udlægning af kabler til et offentligt elektronisk kommunikationsnet? (2) Skal kapitel III i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked fortolkes således, at det også finder anvendelse på rent interne situationer? (3) Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked på baggrund af niende betragtning til dette direktiv fortolkes således, at det ikke finder anvendelse på en ordning, hvorefter den, der har til hensigt at udføre gravearbejder i forbindelse med udlægning, vedligeholdelse og fjernelse af kabler til et offentligt elektronisk kommunikationsnet, skal anmelde dette til kommunalbestyrelsen, og denne ikke er beføjet til at forbyde disse gravearbejder, men beføjet til at fastsætte betingelser med hensyn til tidspunktet, stedet og den måde, som arbejderne skal gennemføres på, og med hensyn til fremme af gensidigt brug af indretninger og afstemning af [org. s. 17] de planlagte arbejder med de ansvarlige for andre anlæg i jorden? (4) Skal artikel 4, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked fortolkes således, at denne</p>			
--	---	--	--	--

	<p>bestemmelse finder anvendelse på en tilladelse, der vedrører stedet, tidspunktet og gennemførelsesmåden for gravearbejder i forbindelse med udlægning af kabler til et elektronisk kommunikationsnet, uden at det pågældende organ i medlemsstaten er beføjet til at forbyde gravearbejderne som sådanne? (5) (A) Såfremt artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked i lyset af besvarelsen af de foregående spørgsmål finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, har denne bestemmelse da direkte virkning? (B) Såfremt spørgsmål 5 (A) besvares bekræftende, følger det da af artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, at de omkostninger, der faktureres, skal beregnes på basis af de anslåede omkostninger for alle ansøgningsprocedurer, eller på basis af omkostningerne ved alle ansøgninger som den [org. s. 18] foreliggende, eller på basis af omkostningerne ved de individuelle ansøgninger? (C) Såfremt spørgsmål 5 (A) besvares bekræftende, efter hvilke kriterier skal de indirekte og de faste omkostninger efter artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked henføres til de konkrete ansøgninger om tilladelse?</p>			
T-625/16	<p>Przedsiębiorstwo Energetyki Cieplnej mod ECHA</p> <p>Påstande: — ECHA's afgørelse nr. SME (2016) 2851 af 23. juni 2016, hvormed det blev fastslået, at sagsøgeren ikke opfylder betingelserne for nedsættelse af gebyrerne for mellemstore virksomheder, og hvormed sagsøgeren blev pålagt at betale en administrationsafgift, annulleres. — ECHA's faktura nr. 10058238 af 23. juni 2016 vedrørende forskellen mellem det af sagsøgeren betalte gebyr og detgebyr, som det i medfør af ECHA's afgørelse nr. SME (2016) 2851 påhviler en stor virksomhed at betale, annulleres. — ECHA's faktura nr. 10058239 af 23. juni 2016, hvormed størrelsen af administrationsafgiften i medfør af ECHA's afgørelse nr. SME (2016) 2851 blev fastsat, annulleres. — Afgørelse nr. 14/2015 truffet af ECHA's bestyrelse den 4. juni 2015 (MB/43/2014) ME (2016) 2851 annulleres. — ECHA tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	30.01.18
C-527/16	<p>Alpenrind e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Gælder den bindende virkning af dokumenter, hvorom der er fastsat bestemmelse i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009 også i en sag ved en ret som omhandlet i artikel 267 TEUF? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: a) Gælder den nævnte bin-</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	31.01.18

	<p>dende virkning også, såfremt der forud er gennemført en procedure for Den Administrative Kommission for Koordinering af Sociale Sikringsordninger, der hverken har ført til enighed eller til tilbagetrækning af de omtvistede dokumenter? b) Gælder den nævnte bindende virkning også, selv om et »A 1«-dokument først udstedes, efter at værtsmedlemsstaten formelt har fastslået, at dennes lovgivning om tvungen forsikring finder anvendelse? Gælder den bindende virkning i disse tilfælde også med tilbagevirkende kraft? 3) Såfremt der under visse betingelser foreligger en begrænset bindende virkning af dokumenter som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009: Er det i strid med forbuddet mod afløsning i artikel 12, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, såfremt afløsningen ikke sker i form af udstationering gennem den samme arbejdsgiver, men gennem en anden arbejdsgiver? Har det i denne forbindelse nogen betydning, a) om denne arbejdsgiver har hjemsted i den samme medlemsstat som den første arbejdsgiver, eller b) om der eksisterer personalemæssige og/eller organisatoriske forbindelser mellem den første og den anden udsendende arbejdsgiver?</p>			
C-679/16	<p>A</p> <p>Sagen vedrører: 1) Udgør en ydelse som den personlige bistand i henhold til loven om tjenesteydelser til handicappede en »ydelse ved sygdom« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Foreligger der en restriktion for unionsborgeres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område i henhold til artikel 20 TEUF og 21 TEUF, når tilkendelsen af en ydelse som personlig bistand i henhold til loven om tjenesteydelser til handicappede i udlandet ikke [org. s. 15] er reguleret særskilt og betingelserne for tilkendelsen af ydelsen fortolkes således, at den personlige bistand ikke tilkendes i en anden medlemsstat, hvor den pågældende person følger et treårigt studium, der afsluttes med en kompetencegivende eksamen?– Har det betydning for bedømmelsen af sagen, at en person i Finland kan tilkendes en ydelse som den personlige bistand i en anden kommune end bopælskommunen, f.eks. hvis den pågældende studerer i en anden finsk kommune?– Er de rettigheder, der følger af artikel 19 i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, henset til EU-retten af betydning for bedømmelsen af sagen? 3. Såfremt Domstolen ved besvarelsen af det andet præjudicielle spørgsmål fastslår, at fortolkningen af den nationale lovgivning, således som den har fundet sted i den foreliggende sag, udgør en restriktion for den frie bevægelighed: Kan en sådan restriktion alligevel være begrundet i tvingende almen hensyn, der følger af kommunens forpligtelse til at føre tilsyn med tilrådighedsstillelsen af den personlige bistand, kommunens mulighed for at vælge passende betingelser for tilrådighedsstillelsen af bistanden og</p>	Justitsministeriet Børne- og Socialministeriet	GA	31.01.18

	opretholdelsen af sammenhængen i og effektiviteten af ordningen for personlig bistand i henhold til loven om tjenesteydelser til handicappede?			
C-264/16 P	<p>Deutsche Bahn AG m.fl. mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Retten den 29. februar 2016 i sag T-267/12, Deutsche Bahn m.fl. mod Europa-Kommissionen, annulleres. — Artikel 1, stk. 2, litra g), artikel 1, stk. 3, litra a) og b), og artikel 1, stk. 4, litra h), i Kommissionens afgørelse af 28. marts 2012 i sag COMP/39462 – Spedition (herefter »afgørelsen») annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten. — De bøder, der er fastsat i afgørelsens artikel 2, stk. 2, litra g), artikel 2, stk. 3, litra a) og b), og artikel 2, stk. 4, litra h), annulleres eller subsidiært nedsættes disse, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	01.02.18
C-25/17	<p>Jehovan todistajat</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal undtagelserne fra anvendelsesområdet i databeskyttelsesdirektivets artikel 3, stk. 2, fortolkes således, at den indsamling og anden behandling af personoplysninger, som udføres af medlemmerne af et trossamfund i forbindelse med deres forkynelsesvirksomhed fra dør til dør, ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde? Hvilken betydning har det for bedømmelsen af, om direktivet finder anvendelse, for det første at den forkynelsesvirksomhed, som oplysningerne indsamles i forbindelse med, organiseres af trossamfundet og dets menigheder, og for det andet at det samtidig også drejer sig om den personlige religionsudøvelse for trossamfundets medlemmer? 2. Skal definitionen af begrebet »register« i databeskyttelsesdirektivets artikel 2, litra c), under hensyntagen til 26. og 27. betragtning til direktivet fortolkes således, at den samlede mængde personoplysninger, som indsamles i forbindelse med den ovenfor beskrevne forkynelsesvirksomhed fra dør til dør på en ikkeelektronisk måde (navn og adresse samt eventuelle andre oplysninger om og karakteriseringer af personen), a) ikke udgør et sådant register, fordi kartoteker eller fortegnelser eller lignende systemer, som anvendes til søgning, ikke er udtrykkeligt omfattet af den finske lov om personoplysninger, eller b) udgør et sådant register, fordi det blandt oplysningerne under hensyntagen til deres anvendelsesformål faktisk er muligt let og uden urimelige omkostninger at udtrække informationer, der er nødvendige for en senere anvendelse, sådan som dette er fastsat i den finske lov om personoplysninger? 3. Skal formuleringen i databeskyttelsesdirektivets artikel 2, litra d), »der alene eller sammen med andre afgør, til hvilket formål og med hvilke hjælpemidler der må foretages behandling af personoplysninger«, fortolkes således, at et trossamfund, som organiserer en aktivitet, hvorunder der indsamles</p>	Justitsministeriet	GA	01.02.18

	<p>personoplysninger (bl.a. gennem inddelingen af forkyndernes aktionsområder, opfølgning på forkyndelsesvirksomheden og idet der føres registre over personer, som ikke ønsker at få besøg af forkynderne), for så vidt angår denne aktivitet for medlemmerne kan anses for den registeransvarlige, selv om trossamfundet gør gældende, at kun enkelte forkyndere har adgang til de registrerede informationer? 4. Skal den nævnte artikel 2, litra d), fortolkes således, at trossamfundet kun kan klassificeres som den registeransvarlige, hvis det træffer andre specifikke foranstaltninger såsom instruktioner eller skriftlige anvisninger, hvorved det styrer indsamlingen af oplysninger, eller er det tilstrækkeligt, at trossamfundet spiller en faktisk rolle i styringen af medlemmernes aktiviteter? Det er kun nødvendigt at besvare tredje og fjerde spørgsmål, hvis direktivet finder anvendelse som følge af svarene på første og andet spørgsmål. Det er kun nødvendigt at besvare fjerde spørgsmål, hvis det som følge af besvarelsen af tredje spørgsmål ikke kan udelukkes, at direktivets artikel 2, litra d), finder anvendelse på et trossamfund.</p>			
C-27/17	<p>flyLAL-Lithuanian Airlines</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal begrebet »det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået« i artikel 5, nr. 3), i Bruxelles I-forordningen under omstændighederne i den foreliggende sag, fortolkes således, at det omhandler stedet for indgåelsen af de sagsøgte ulovlige aftale, der er i strid med artikel 82, litra c), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (artikel 102, litra c), TEUF), eller stedet, hvor de handlinger blev begået, hvorved den økonomiske fordel, der blev opnået ved denne aftale, blev udnyttet ved hjælp af underbudspriser (krydssubsidiering), når de konkurrerer med sagsøgeren på de samme relevante markeder? 2) Kan den skade (indkomsttab), som sagsøgeren har lidt som følge af de angivne ulovlige handlinger, som de sagsøgte har foretaget, anses som skadetilføjeelse som omhandlet i artikel 5, nr. 3), i Bruxelles I-forordningen i den foreliggende sag? 3) Kan driften af en filial af Air Baltic Corporation i Republikken Litauen under omstændighederne i den foreliggende sag anses som drift af en filial som omhandlet i artikel 5, nr. 5), i Bruxelles I-forordningen?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	01.02.18

T-506/15	<p>Den Hellske Republik mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 22. juni 2015 »om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2015) 4076)« (1) annulleres, for så vidt som den udelukkede udgifter, som er afholdt som led i afkoblet direkte støtte for ansøgningsårene 2009, 2010 og 2011 og som led i krydsoverensstemmelserne for ansøgningerne fra 2011, og for så vidt som afgørelsen ikke foreskrev tilbagebetaling til Den Hellske Republik af et beløb svarende til 10 460 620,42 EUR i medfør af Rettens dom af 6. november 2014, T-632/11, Den Hellske Republik mod Europa-Kommissionen, i overensstemmelse med det i stævningen anførte, om de faktiske omstændigheder og annullationsanbringenderne. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	01.02.18
----------	---	--------------------------------	-----	----------